

DIUMENGE XXVI DE DURANT L'ANY
Homilia del P. Salvador Plans, monjo de Montserrat
30 de setembre de 2007
Am 6,1.4-7 / 1Tm 6, 11-16 / Lc 16,19-31

El profeta Amós, estimats germans, ens introdueix el tema d'aquest diumenge tot denunciant, amb gran vigor, les injustícies socials, el luxe que ofèn els pobres i la despreocupació dels qui acaparen la riquesa. I Sant Pau ens exorta en la carta a Timoteu, a veure com ha de ser un home de Déu: humil i mansuet i sobretot, bon lluitador per mantenir la batalla de la fe. Anem a veure, a través de l'evangeli d'avui quina és la batalla de la fe.

Jesús, ens vol fer comprendre com aquesta batalla es fa en el mateix lloc on es descriu la misericòrdia de Déu el nostre Pare i que nosaltres hi podem passar de llarg. Ja heu sentit germans amb quins colors més vius, Lluç ha descrit on se situa Déu: en el lloc de la misericòrdia. És una narració que la podem mirar de cap per a vall: a baix, un ric que gaudeix de la vida i a mateix temps, un pobre que sofreix; pel cantó de dalt, un ric que està sofrint i un pobre que gaudeix en la joia del Pare Abraham. Ara, podem entendre més bé aquell v. de l'evangeli del diumenge passat: *"guanyeu-vos amics a costa del diner enganyós"*.

Aquesta paràbola no tracta pas de la condemna dels rics ni una exaltació dels pobres, és més aviat un advertiment a obrir els ulls i usar degudament de la riquesa enganyosa i injusta: Déu Pare ens proposa un camí molt difícil, però és un camí revelat per Jesús: aquí es fa una descripció del cant de la Mare de Déu: *"Exalça els humils, omple de bens els pobres i els rics se'n tornen sense res"*. És una altra descripció de les benaurances: Lluç ha anat teixint fins aquí l'Evangelí de la misericòrdia del nostre Pare Déu. A través d'una catequesi senzilla amb exemples i fets. Ja recordeu com comença el Cap. 15 de Lluç: Els de la religió pura *"murmuraven de Jesús perquè era amic de publicans i pecadors..."*.

Amb el relat d'avui veiem com es van acostant els moments definitius de Jesús presentats per Lluç com els moments definitius del seu judici: *"Tot allò que haureu fet a un d'aquests, per petit que sigui, a mi m'ho haureu fet"*.

La nostra existència, germans és un pont, més o menys llarg, sobre l'abisme del país dels morts i el si d'Abraham. El pont només l'hauríem de travessar exercint la misericòrdia del Pare tan ben descrita per Jesús. – És els que ens ha ensenyat Lluç fins ara. – Una misericòrdia que el ric invoca ara i que la va menysprear, quan el pobre jeia al portal de casa seva. També l'havia menyspreada el fariseu Simó quan judica Jesús dient: *"Aquest home si fos profeta, sabria quina mena de dona el toca: És una pecadora..."* La catequesi és evident: on està germans la prostitució? En aquella dona pecadora als peus de Jesús o en aquells que professen la religió de la misericòrdia i menyspreen els germans?

Des de sempre, germans, l'Aliança i el judici del Senyor passa a través de l'amor al germà més pobre; recordem el que ens ha dit el profeta Amós i tornem a Recordar un altre cop a Jesús: *"Tot allò que haureu fet a un d'aquests, per petit que sigui, a mi m'ho haureu fet"*. Sant Jaume ho sintetitza així: *La religió pura i sense taca als ulls de Déu Pare consisteix en això: ajudar els orfes i les viudes en les seves necessitats i guardar-se net de la malícia del món"*.

Allò que tindrà sentit en el més enllà serà valorat per a misericòrdia que haurem tingut en l'ara i aquí. En aquesta paràbola diríem que la història real s'acaba quan el ric, que

no té nom, i Llätzer es moren. Però la veritable història, no en dubtem, està a la part final de la paràbola.

Jesús, ens vol fer comprendre com aquesta batalla es fa en el mateix lloc on es descriu la misericòrdia de Déu el nostre Pare i que nosaltres hi podem passar de llarg.